

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

Souris (Γεώργιος Σουρής)

Αποχαιρετισμός

Μη χάνεσαι, Αθήνα

τμ. 2, τχ. 146 (29 Απριλίου 1881), σ. 4-5

ΑΠΟΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ

Ἀπαγγελλθεὶς ἐν τῷ θεάτρῳ τῆ 25ῆ Μαρτίου ὑπὸ
τοῦ κ. Δημητρίου Κοντοπούλη καὶ τῆς κ.
Ἑλένης Κόντοπούλη.

ΓΙΑΝΝΗΣ.

Δὲν τάμαθες, Μαρούλα μου ;

ΜΑΡΟΥΛΑ.

Τεῖναι, χρυσέ μου Γιάννη ;

ΓΙΑΝΝΗΣ.

Θὰ φύγη καὶ τὸ τάγμα μας καὶ τῶρ μάνι μάνι,
καὶ ἦλθα νὰ σ' ἀφήσω ἕγεί . . .

ΜΑΡΟΥΛΑ.

Καλὲ μοῦ λὲς ἀλήθεια ;

ΓΙΑΝΝΗΣ.

Θὰ πάω μὲς 'στὸν πόλεμο, δὲν εἶναι παραμύθια.

ΜΑΡΟΥΛΑ.

*Ὀχ ! συμφορὰ μου ξαφνική ! τὸ τάγμα σου νὰ φύγη ;

*Ἀχ ! τοῦτο τὸ μαντάτο σου δὺὸ σπηλαιαῖς μοῦ μπήγει.

ΓΙΑΝΝΗΣ.

*Ἐ ! ἔλα δὲς τὸ χέρι σου, καὶ θὰ μὲ χάσης τώρα.

ΜΑΡΟΥΛΑ.

Δὲν σὲ ἀφίνω ἀπὸ 'δῶ νὰ φύγης οὔτε ὦρα.

Θὰ πάω 'στὸν κουμπάρο μου, 'στὰ πόδια του νὰ πέσω,

καὶ μὲ φωναῖς καὶ κλάματά νὰ τὸν παρακάλεσω

Νὰ πῆ σ' ἕνα κουμπάρο τοῦ ποῦ ἔχει ἐναντὶ ἄλλο

κουμπάρο τοῦ κουμπάρου του καὶ βουλευτὴ μεγάλο

Νὰ βάλῃ μέσα δυνατὰ νὰ μὴ σὲ στείλουν ἐξω . . .

Καλὰ τὸ συλλογίστηκα καὶ 'στὴ στιγμή θὰ τρέξω.

ΓΙΑΝΝΗΣ.

Μὴν κάνης βῆμα ἀπὸ 'δῶ, ἀν μ' ἀγαπᾷς, Μαρούλα . . .

Κι' ἐμένα κομματίζεται ἡ μαύρη μου καρδούλα

Ποῦ θὰ σ' ἀφήσω μοναχὴ, ρὰ πῆς μοῦ θέλει πάλι

Νὰ πάνε μὲς 'στὸν πόλεμο οἱ βλάμηδες οἱ ἄλλοι,

Νὰ κόψουν τὸν Ὀσμάν πάσοσ', κι' ἐγὼ μὲς 'στὴν Ἀθήνα

Νὰ ξεμεροβραδύζωμαι μαζί σου 'στὴν κουζίνα ;

ΜΑΡΟΥΛΑ.

Ἔρε ἀπ' αὐτὰ ὁποῦ μοῦ λὲς δὲν πέρνω γὼ χιμπέρι,

Θὰ κάμω 'κεινο ποῦ περνᾷ ἀπ' τὸ δικό μου χέρι.

ΓΙΑΝΝΗΣ.

Μὰ ἀκουσε ποῦ σοῦ μιλῶ, ἀν κάνης πάσο τόσο,

Μὰ τὸ σταυρὸ, Μαρούλα μου, εὐθὺς θὰ σοῦ θυμώσω.

ΜΑΡΟΥΛΑ.

*Ἀχ ! ἔχεις πέτρα τὴν καρδιά . . . καὶ τώρα τί νὰ κάνω ;

*Ἀπ' τὸ πῶλύ σεκλέτι μου ἡ μαύρη θὰ πεθάνω.

ΓΙΑΝΝΗΣ.

Ἐάλλε καρδιά, Μαρούλα μου, καὶ μὴ μοῦ χολοσκάνης . . .

Γιάννης θὰ πάω, μάτια μου, καὶ θὰ γυρίσω Γιάννης.

ΜΑΡΟΥΛΑ.

Κι' ἀν σὲ σκοτώσουν, Γιάννη μου ;

ΓΙΑΝΝΗΣ.

Δὲν βρίσκεις ἄλλον τάχα ;

*Ὁ Γιάννης ἀγαπητικὸς εὐρέθηκε μονάχα ;

*Ἀπ' αὐτρε, δὲν εἰστεύεφε ὁ τόπος μας, Μαρούλα . . .

Ἐρίσκει πέννητα ἡ κορὰ καὶ ἐκαστὸ ἡ δούλα.

ΜΑΡΟΥΛΑ.

Μὰ σὰν καὶ σένα βρίσκεται 'στὸν κόσμο ἄλλος Γιάννης ;

ΓΙΑΝΝΗΣ.

Τὰ κάμπαετια τέσσερα, Μαρούλα, μοῦ τὰ κάνεις.

ΜΑΡΟΥΛΑ.

Καὶ τώρα φέυγ' ὁ Γιάννης μὲν, τὸ πρῶτο παλληκάρι,

καὶ κρύβεται 'στὰ σύννεφα ὁ ἥλιος, τὸ φεγγάρι.

Θὰ μαραθοῦν τὰ κόκκινα λουλούδια τοῦ Ἀπρίλη,

Ἡ παπαροῦνα, τὸ κουκι, τὸ ἄσπρο χαμομήλι.

Τὸ ζουμπουλάκι κι' ὁ πανσὲς θὰ γίνουν ραφανίδες,

Κι' οἱ δρόσοι κι' οἱ βασιλικοὶ ἀγκάθια καὶ τσουκνίδες.

ΓΙΑΝΝΗΣ

*Ἀχ ! νὰ χωροῦσες, Μάρω μου, νὰ σ' ἔβαζα 'στὸ σάκκο,

Κι' ἀν σκοτωθῶ κι' οἱ δρό μαζί νὰ μποῦμε μὲς' τὸ λάκκο,

Νὰ σὲ βασιτῶ 'στὴ ράχη μὲν, νὰ σ' ἔχω κἀραθάνα,

Μαζί νὰ τρώμε τὸ φαγεῖ, μαζί τὴν κουραμάννα,

Ν' ἀκουὲς κανόνια ἀπ' ἐδῶ, καὶ ἀπ' ἐκεῖ τουφέκια,

Νὰ ἔχης αἶμα γιὰ νερό καὶ γιὰ φαγεῖ φυσέκια.

ΜΑΡΟΥΛΑ

Μὰ πῆς μοῦ δὰ, Γιαννάκη μου, ἐκεῖ 'στὰ ἔξω μέρη,

'Στὰ Γιάννινα 'στὴν Ἠπειρο, ποῖς τάχατε τὸ ξέρε

*Ἀν 'βρῆς καμμιά Γιαννιώτισσα . . .

ΓΙΑΝΝΗΣ

Μὴ μοῦ τὸ λὲς, Μαρούλα,

Γιατὶ τὰ κάνω θάλασσα μὲς 'στὴν κουζίνα οὔλα.

Μὰ τὸ σταυρὸ σκοτόνομαι μπροστά σου, κι' ἔτσι χάνεις

τὸ μαγειριὸ καὶ ἡ Ἑλλάς ἕνα βαρβάτο Γιάννη.

ΜΑΡΟΥΛΑ

Γιὰ τὸ Θεὸ, ἀν μ' ἀγαπᾷς, ἡσυχάσῃς, Γιαννάκη.

ΓΙΑΝΝΗΣ

'Ἄμμ' τί νομίζεις ; πῶς μιλεῖς σὲ δρό χρόνων παιδάκι;

'Ἐγὼ 'στὸν κόσμο μοναχὴ τὴ Μάρω μου ν' ἀφήσω ;

Κι' ἀν τὴ Μαρούλα μου ξεχνῶ, μπορῶ νὰ λησμονήσω

'Εκείνους τοὺς κερτέδες τῆς γεμάτους κολοκύθια

Μὲ κρεμμυδάκι μπόλικο ; . . . γιὰ νὰ σοῦ 'πῶ ἀλήθεια

'Ἀπὸ προχθὲς δὲν ἔμεινε κανένας 'στὸ ντουλάπι ;

ΜΑΡΟΥΛΑ

Λοιπὸν γιὰ τοὺς κερτέδες μοῦ μοῦ κάνεις τὴν ἀγάπη ;

ΓΙΑΝΝΗΣ

*Ἐτὶ ὁ λόγος δηλαδὴ μὲ τὴ σεφὰ τὸ φέρνει.

(Καὶ νὰξερὲς Μαρούλα μου, τί πῆνα ποῦ μὲ δέρνει.)

ΜΑΡΟΥΛΑ

Μὴ φύγης εἰς τὸν πόλεμο κι' εὐθὺς 'σοῦ μαγειρεύω . . .

Λοιπὸν θὰ φύγῃς, Γιάννη μου ;

ΓΙΑΝΝΗΣ

'Αμμ' τί; σου χωρατεύω ;
Μὰ ποῖος τὸ ξέρει, ἄστρο μου, ἀν μετὰ ἓνα μῆνα
Μὲ τῆς σπαλέταις τῆς χρυσαῖς δὲν σοῦρθω 'στὴν 'Αθήνα ;

ΜΑΡΟΥΛΑ

'Ε! τότε πιά 'στά σίγουρα θε' ν' ἀρνηθῆς τὴ Μάρω.

ΓΙΑΝΝΗΣ

Ἐπὲ και στράταρχης ἀν γενῶ, εἶνα γὼ θὰ πάρω.

ΜΑΡΟΥΛΑ

'Αχ! Γνάννη μου, Γιαννάκη μου, τί πονηρῆσαις πῶς ξέρεις!
Μὰ πὲς μου δὰ σὰν τί καλὰ ἀπ' ἐξω θὰ μοῦ φέρης ;

ΓΙΑΝΝΗΣ

Θὰ φέρω γιὰ τὸ σπῆτι μας Τούρκισσαις σκλάβαις δέκα.

ΜΑΡΟΥΛΑ

Πᾶ! πᾶ! πᾶ! πᾶ! .. 'στό σπῆτι μου δὲν θέλω γὼ γυναῖκα.

ΓΙΑΝΝΗΣ

Τότε σοῦ φέρνω μπόλικους κουρμάδες και στραγάλια,
'Αίγο Γιαννιώτικο χαλῶα και Τούρκικα κεφάλια.

Μὰ ἄκουσε, Μαρούλα μου, σημαίνει ἡ τρουμπέτα,
'Εμπρὸς 'στὴ μέση τὸ σπαθί, 'στὸν ὦμο μπαγιονέττα.

ΜΑΡΟΥΛΑ

'Οχι, Γιαννάκη, δὲν κτυπᾶ τρούμπέτα γιὰ φευγάλα ..

Μόνο ρεβίθια βράζουσε ἀπάνω 'στὴν τσουκάλια.

ΓΙΑΝΝΗΣ

Καλὲ τί λὲς, Μαρούλα μου ;

ΜΑΡΟΥΛΑ

'Αχ! Γιάννη μου μὴ φύγης.

ΓΙΑΝΝΗΣ

Μὴν κλαῖς, και μέσα 'σὴν καρδιὰ βαθραῖς πληγαῖς μ'ἀνοίγεις.

Βάστα, Μαρούλα ... γώρῖσα μιὰ δοῦλα 'Ανδρομάχη...

ΜΑΡΟΥΛΑ

Ποιὰ εἶν' αὐτὴ, Γιαννάκη μου, ποῦ κακὸ χρόνο νᾶχη;

ΓΙΑΝΝΗΣ

Κι' αὐτὴ, Μαρούλα, ἀγαπᾶ ἓνα νταῖ φαντάρο,

Μία φορὰ κι' ἓναν καιρὸ τὴν 'λέγανε Μαργάρω.

Μὰ 'πῆγε 'στό ἀρχοντικὸ τοῦ Σλήμαν, κι' ἐκεῖ πέρα

Τῆς ἀλλαξε τὸ ὄνομα ὁ Γερμανὸς μιὰ 'μέρα.

Προχθὲς λοιπὸν τῆς ἄφησε ὕγεια ὁ φαντάρος,

Και νὰ τὴν ἔβλεπες χαρὰ, παλληκαριὰ και θάρρος.

ΜΑΡΟΥΛΑ

Μὰ 'γὼ εἶμαι 'λιγὸψυχη, δὲν μοιάζω σὰν κι' ἐκείνη.

ΓΙΑΝΝΗΣ

Τόκα λοιπὸν, Μαρούλα μου, κι' ἄς γίνη ὅ,τι γίνη.

ΜΑΡΟΥΛΑ

Μὴ βιάζεσαι, Γιαννάκη μου, δὲν εἶν ἀκόμη ὦρα.

ΓΙΑΝΝΗΣ

Ἐπὴν κόβης, περιστέρα μου, τοῦ ἀποῦ τῆ φορα.

ΜΑΡΟΥΛΑ

Λοιπὸν ἀντίο, Γιάννη μου, ψυχὴ μου, δαὸ μου μάτια ...

Μὴ μὲ ξεχνᾶς.....

ΓΙΑΝΝΗΣ

Καλλίτερα νὰ γίνω δυὸ κομμάτια

Μὰ τίποτα γιὰ σουβενίρ δὲν σ' ἄφησα ἀλήθεια ...

Νὰ! πάρε τοῦτο τὸ σουγιὰ νὰ κόβης κολοκύθια.

ΜΑΡΟΥΛΑ

Θὰ τὸν κρεμάσω χαῖμαλί ....

ΓΙΑΝΝΗΣ

Σημαίνει ἡ τρουμπέτα...

'Όλαις τῆς φιλενάδαις σου ἐκ μέρους μου χαιρέττα.

ΜΑΡΟΥΛΑ

Μὴ βιάζεσαι, Γιαννάκη μου ... τίποτε ἄλλο θέλεις ;

ΓΙΑΝΝΗΣ

Νὰ μὴ ξεχνᾶς καμμιά φορὰ κεφτέδες νὰ μοῦ στέλλης.

Λοιπὸν πηγαίνω ....

ΜΑΡΟΥΛΑ

Στάσου δὰ νὰ σὲ γλυκοφιλήσω.

ΓΙΑΝΝΗΣ

'Αλήθεια τὸ ξεχάσαμε....

ΜΑΡΟΥΛΑ

Και πῶς θε' νὰ σ' ἀφήσω ;

'Αχ! στάσου τὸ κεφάλι σου νὰ βάνω μὲ πανσίδες.

ΓΙΑΝΝΗΣ

Λοιπὸν πηγαίνω... μὴν ξεχνᾶς, Μαρούλα, τοὺς κεφτέδες.

Τόκα και χαιρετίσματα ... σημαίνει ἡ τρουμπέτα,

'Εμπρὸς 'στὴ μέση τὸ σπαθί, 'στὸν ὦμο μπαγιονέττα.

ΜΑΡΟΥΛΑ

Νὰ σ' ἀξιώση ὁ Θεὸς νὰ ἔλθης 'στὴν 'Αθήνα,

Νὰ γίνης σὺ ὁ στράτηγός κι' ἐγὼ ἡ στρατηγίνα.

ΓΙΑΝΝΗΣ

Ζήτω λοιπὸν ὁ πόλεμος, ὁ Γιάννης και ἡ Μάρω...

'Απ' τὴ χαρὰ μου μούρχεται νὰ ῥίξω ἓνα σμπάρο.

Τοῦ πολέμου ἡμέρ' ἀνατέλλει,

Κι' ἓνας Γιάννης ἀφράτος και νέος

Χίλιους Τούρκους μονάχος του θέλει

Νὰ σκοτώση μ' αὐτὸ τὸ σπαθί.

'Εχε γεῖα, τῆς Μαρούλας κουζίνα,

Σὲ ἀφίνω, ντουλάπι βαθύ,

'Οποῦ μοῦκοβες πάντα τὴν πείνα...

'Αλλη Μάρω γιὰ 'μὲ θὰ βρεθῆ ;

Τοῦ πολέμου ἡμέρ' ἀνατέλλει ....

'Αχ! βρὲ Τούρκο, γιατί δὲν τὰ δίνεις ;

Ποῖος κεφτέδες 'στό Γιάννη θὰ στέλλη ;

Πατρίς, Μάρω, τί θέσις δεινὴ!

'Εχε γεῖα, κι' ἀν ὁ Γιάννης πεθάνη,

'Αν κεφτὲς ἀπ' τοὺς Τούρκους γενῆ,

'Ενα μόνο συχώρετο τοῦ φθάνει ...

Γεῖά σας ὄλοι κι' 'Αθήνα κλεινὴ!

Souris